

Sygn. akt III CSK 90/14

POSTANOWIENIE

Dnia 9 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa A. S., E. S. i T. S.
przeciwko A. K. i G. P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 9 maja 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 25 listopada 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza solidarnie od powodów na rzecz pozwanych kwotę 1800
(tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy jako sąd kasacyjny nie jest sądem powszechnym zwykłej, trzeciej instancji, a skarga kasacyjna (podobnie jak uprzednio - kasacja) nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego.

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia o charakterze nadzwyczajnym. Ma przede wszystkim na celu – w interesie publicznym – ujednolicenie orzecznictwa sądów powszechnych, rozstrzyganie sporów precedensowych oraz o istotnym znaczeniu dla rozwoju prawa i judykatury sądowej. W związku z tym jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie, w którym skarżący powinien wskazać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i związku z tym istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący w odrębnym wywodzie wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powodowie oparli wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłankach określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Ich zdaniem istnieje potrzeba wykładni art. 139 § 3 i 4 k.p.c. oraz potrzeba rozstrzygnięcia istotnych zagadnień w szczególności wpływu domniemania zawartego w ustawie z 2 lipca

2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej na stosowanie art. 139 § 1 k.p.c. w odniesieniu do przedsiębiorców prowadzących działalność gospodarczą w oparciu o przepisy wymienionej ustawy, których nie obejmuje obowiązek pouczenia o skutkach niedopełnienia obowiązku aktualizowania danych zawartych w CEIDG.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jak zostało wstępnie wskazane skarga kasacyjna przysługuje od orzeczenia sądu drugiej instancji i tylko naruszenie przepisów procesowych przez ten sąd może stanowić podstawą skargi kasacyjnej. Tymczasem skarżący poza zarzutami naruszenia przepisów art. 139 k.p.c. w powiązaniu z domniemaniem zawartym w art. 33 wymienionej ustawy o swobodzie działalności gospodarczej nie wskazują przepisów, które miałyby naruszyć Sąd drugiej instancji. Jak wynika z akt sprawy do zastosowania tych przepisów doszło przed Sądem pierwszej instancji w związku z rozstrzygnięciem kwestii doręczenia pozwanym nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym. Ponadto należy także uwzględnić, iż powodowie w apelacji od wyroku oddalającego powództwo nie podnosili w tym zakresie żadnych zarzutów.

Z tych względów uznać należy, że nie zostały spełnione przesłanki przejęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dlatego Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. postanowił jak wyżej rozstrzygając o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98, 99 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1, 398²¹ k.p.c.